

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **A. L.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 maja 2014 r.,

w przedmiocie wznowienia z urzędu postępowania w sprawie II K (...) Sądu

Okręgowego w O. zakońzonego prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w

(...) z dnia 19 maja 2005 r., sygn. akt II AKa (...),

p o s t a n o w i ł:

**stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania
zakońzonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19
maja 2005 r., sygn. akt II AKa (...),**

UZASADNIENIE

Obrońca A.L. wniósł o wznowienie postępowania zakońzonego prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 maja 2005 r. (sygn. akt II AKa (...)) na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., argumentując, że sędzia Sądu Okręgowego T. E. W. nie miał w czasie wydawania wyroku przez Sąd Apelacyjny „prawnej delegacji do orzekania” w tym Sądzie. Wniósł jednocześnie o uchylenie obu wyroków i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Generalnej w pisemnej odpowiedzi na wniosek postulował jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Brak jest podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 maja 2005 r.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że wniosek o identycznej treści był już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 8 lutego 2011 r. sygn. akt III KO 77/10). Sąd Najwyższy odmówił wówczas wznowienia postępowania z uwagi na to, iż Sędzia T. E. W. był osobą uprawnioną do orzekania w dniu 19 maja 2005 r. w składzie Sądu Apelacyjnego (tj. Sąd był należycie obsadzony), bowiem decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 stycznia 2005 r. wydaną na podstawie art. 77 § 1 u.s.p. był on delegowany do pełnienia obowiązków sędziego tego Sądu w tym czasie. Podpisanie delegacji przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości z upoważnienia ministra czyniło zadość wymogowi wynikającemu z art. 77 § 1 u.s.p. Wobec tego ponowny wniosek zawierające identyczne przesłanki nie jest dopuszczalny.

Bez względu na powyższe należy podkreślić, że wskazywana przez wnioskodawcę uchwała Pełnego Składu Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2007 r. (BSAI-4110-5/07, OSNKW 2008, z. 3, poz. 23) zgodnie z art. 60 § 6 ustawy o Sądzie Najwyższym, z chwilą podjęcia, uzyskała moc zasady prawnej. Stosownie do treści § 1 tego przepisu odstępienie przez zwykły skład Sądu Najwyższego od zasady prawnej uchwalonej przez pełny skład Sądu Najwyższego wymaga bowiem przedstawienia zagadnienia pełnemu składowi tego Sądu. Regulacja ta przesądza, że taka zasada prawna wiąże wszystkie składy orzekające Sądu Najwyższego. Ilość zdań odrębnych w tej materii nie ma znaczenia dla ustalenia zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w kontekście wznowienia postępowania z urzędu. Zatem argumenty obrońcy, jakoby wciąż istniały wątpliwości, bądź rozbieżności w ocenie stanów faktycznych związanych z podpisaniem delegacji sędziego przez podsekretarza stanu nie mają oparcia w przedmiotowym judykacie.

Jeżeli zaś chodzi o wskazywaną przez obrońcę uchwałę Pełnego Składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r. (BSA-4110-4/13, OSNKW 2014, z. 2, poz. 9) przypomnieć wypada, że nie dotyczyła ona zagadnienia delegacji sędziego

do orzekania w innym sądzie, lecz przeniesienia go tam na stałe bez jego zgody z uwagi na likwidację dotychczasowego miejsca orzekania związanego z reorganizacją sądownictwa. Autorowi pisma umknął także niezwykle istotny aspekt przytaczanej uchwały, a mianowicie, że Sąd Najwyższy nadał jej moc *pro futuro*, a więc nie są objęte jej rozstrzygnięciem stany faktyczne zaistniałe przed dniem jej wydania.

Z uwagi na powyższe należało orzec jak w sentencji.